

Gemeente van onze Here Jezus Christus,

De psalm van Gods liefde die op in ons mag neerdalen

Liefde niet als opdracht maar als gave.

niet maar een beetje maar stromen van liefde.

En dat hoor ik in deze psalm.

midden in de werkelijkheid van oorlogvoerende volken, van gebroken gezinnen, van gescheurde gemeenschappen, klinkt een bedevaartslied.

Pelgrims op weg naar Jeruzalem, de stad van Gods vrede.

Pelgrims zijn gewone mensen met alle sores vandien, maar wat hen anders maakt is dat ze de moed en de kracht gevonden om uit hun sores op te staan en op weg te gaan.

En ze nodigen je uit om mee te gaan.

Hinney ma tov

Zie, hoe goed het is als broeders ook samenleven.

De psalm spreekt van "broers" en ziet voor zich het oude familieverband in Israël. De gezinnen bleven dicht bij elkaar wonen.

Dat leverde heel wat spanningen op.

De psalm weet er alles van dat de werkelijkheid zo tegen kan vallen

De bijbelse verhalen vertellen open en eerlijk hoeveel strijd en verdeeldheid er kan zijn binnen Gods volk en binnen de gemeente.

Je kunt vs 1 ook zo vertalen zie hoe goed als broeders *toch* samen wonen.

Misschien meer uitzondering dan regel, maar toch!

Zo nodigt de psalm ons tot twee dingen uit:

in de eerste plaats : heb oog voor alle goeds dat er ondanks alles toch is.

In de bijbel lees je van mensen die elkaar toch weer vonden.

Jozef en zijn broers

Palulus en Barnabas

De gemeente in Jeruzalem met een weldadige eensgezindheid en vreugde.

Vandaag kerken die elkaar weer vinden en samen gaan optrekken.

Verstoorde relaties die weer goed worden.

Pareltjes die je mag koesteren

In de tweede plaats wil de psalm ons bemoedigen, als de werkelijkheid teleurstelt.

Die pareltjes liggen ook op jouw weg.

Hinney ma tov

zie het voor je, geef je droom niet op.

Laat je meenemen door die pelgrims, die met hun sores op weg gaan, op weg naar God en wat Hij wil geven.

Hoe en langs welke wegen - dat is zijn geheim.

Soms anders dan je dacht, maar geef je droom niet op.

Dat ons verlangen naar een hechte en warme gemeenschap geen illusies is, onderstreept de psalm in een paar korte twee beelden.

Het eerste beeld is dat van een man die aan tafel is genodigd en die door zijn gastheer met een heerlijk ruikende olie wordt overgoten. Van zijn hoofdhaar tot in zijn baard.

Die verrukkelijke geur spreekt van vriendschap en vrede.

Niet de zure lucht van de achterdocht of de wrange geur van de wrok, nee die heerlijke geur van hartelijke verbondenheid en blij zijn met elkaar

Ja, maar als niet zo is, wat dan?

Dan moet je voor je zien hoe de psalm dat beeld van die oliezalving tijdens een maaltijd onder vrienden laat overgaan in het beeld van Aaron, de hogepriester.

Zo laat hij een sociaal gebeuren overgaan naar een godsdienstige gebeurtenis - de hogepriester die met olie wordt gezalfd.

Zo wordt dat samenzijn tussen broeders, vastgemaakt aan de relatie met God.

Want de hogepriester is de middelaar tussen God en mensen. Hij vervult een brugfunctie.

Als Hij wordt gezalfd, dan heeft die heerlijk geurende olie op zijn hoofd en in zijn baard nog steeds diezelfde boodschap, hoe heerlijk de vrede is, alleen nu is daar een dimensie bij gekomen: nu is *de Here zelf* daarin betrokken.

Hij wil via Aaron die heerlijke en genezende gemeenschap aan zijn volk geven.

De hogepriester die namens God vooral mag spreken van verzoening - van vijandschap die wordt overwonnen, van die kloof die wordt overbrugd, de hogepriester die mag spreken van vergeving Gods basis voor een heel nieuwe start midden tussen de brokken, die mag spreken van zegen en leven en blijdschap,

Die olie op de hogepriester symboliseert Gods liefde, die liefde die van boven is, volmaakt, zuiver, onuitputtelijk, levendmakend, reinigend, genezend.

De Heilige Geest.

Via de dienst van de verzoening via Aaron en wij weten nu: via onze enige hogepriester Jezus Christus kan Gods liefde door zijn heilige Geest in ons midden en in onze harten neerstromen.

Hij is met ons.

We zijn niet alleen op weg naar God

In de Here Jezus gaat God ook met ons mee op weg naar Hem

De zoon die ons tot zijn broeders en zussen heeft gemaakt en die met ons op weg gaat naar de Vader en naar zijn shalom. Dat is het wonder van de Drie-eenheid van God.

Want onze moeite is vaak niet, dat we niet geloven dat er vrede komt en dat we ook wel onze verantwoordelijkheid daarin willen oppakken, maar dat we niet meer verder kunnen.

Ik geloof wel dat die vrede er is, maar ik zie de weg niet meer.

Ik ben leeg en moe.

Ik kan niet meer.

En dan moeten we weten van die ene medepelgrim die niet opgeeft.

De Zoon die naast mij komt lopen als ik bezwijk en die zijn hand om mij schouder legt en zegt: kom we gaan, ik sleep je erdoor, samen we komen we er.

Ik deel mijn Geest met je
een niet aflatende stroom van liefde.

Zoals Pls het zo prachtig zegt in Romeinen 5

Waardoor blijven we hopen, ook als het leven pijn doet?

Waardoor blijven hopen midden in verdrukkingen en twijfel?

Waardoor geven we ondanks onszelf toch niet op?

omdat Gods liefde in ons hart is uitgegoten door de heilige Geest,

Gods liefde die ons diep vult en geneest en zacht maakt en vrede geeft die ons koestert en verwarmt. Hier in vers 2 is in één beeld Golgotha en Pinksteren samengevat.

De kostbare olie de Geest die neervloeit via de baard op hals van zijn gewaad.

Op het borstschild met de twaalf edelstenen met namen van de twaalf stammen

Zo daalt via onze Hoge priester en zijn offer op Golgotha de zegen van God heilige Geest neer op het hele volk.

Dit wonder van God wordt in een tweede beeld bevestigd. vs.3.

De royale dauw van de berg Hermon die neerdaalt op de droge bergen van Sion.

De dauw van de Hermon is in het hete en droge Middenoosten beroemd, daardoor zien de hellingen van de Hermon er altijd weelderig uit.

Alleen geografisch is het volstrekt onmogelijk dat die dauw zou neerkomen op Juda. De afstand is veel te groot.

Maar wat onmogelijk is bij mensen, is mogelijk bij God.
Hij kan hemelse dauw gebieden midden in onze woestijn.

Nieuw leven in onze dorheid,
reiniging in onze rottigheid.
Verbinding in alle vervreemding
Zijn liefde mag op ons neerdalen als dauw

Ooit was ik op een kerkelijke vergadering.

En het was moeilijk, verdeeldheid, de woorden werden hard en scherp.
In de pauze, het was lente, stonden we samen buiten koffie te drinken.
Een zachte wind woei even en toen gebeurde het:

klik

We waren te druk in gesprek om te beseffen dat we onder een Japanse kers stonden vol in de bloesem. Maar door die windvlaag kwam er een regen van bloesem op ons neer.

Als een boodschap:

Voor je weer verder gaat praten, laat God met zijn liefde op je mogen neerdalen, je vervullen, verwarmen, maar ook reinigen

Uw tederheid genas,

Wat er bitter in mij was.

Uw heil neem ik aan, o Heer.

Uw liefde overwon,

keerde al mijn boosheid om.

Uw heil neem ik aan, o Heer,

Dat is wat mij betreft de boodschap van Psalm 133

In alle sores niet bij de pakken neerzitten maar als pelgrims op weg gaan.

Samen op weg naar God.

En ontdekken dat we op die weg een medepelgrim hebben die de hel heeft doorstaan, de satan heeft overwonnen, die ons helpt op weg te blijven.

Die ons brood en wijn geeft om vol te houden en te blijven verlangen en geloven dat het goed zal komen

.

Amen.